

„We hebben een kaart gekregen, zie je,” zei Kees.

Nog had Paul gezwegen. De anderen om hen beiden heen. Nieuwsgierige gezichten, sommigen wat verschrikt ook, onverschilligen, dommen, die er niets van begrepen....

Op eens, Fientje van As, luid-op: „Jakkes Kees!” En toen hadden Paul's trillende lippen in het strakke gezicht zich willen vormen tot een „ik weet het heusch niet, hoor,” — het onverschillig antwoord, bevend, terwijl hij het sprak.

Maar, meteen ook, was er in hem iets veranderd. Het was, alsof hij ouder was geworden opeens, terwijl hij daar stond en, als buiten zijn wil, zijn handen het riempje van zijn schooltasch áántrokken, wist hij: het waren niet langer zijn gewone schoolkameraadjes, om hem heen. Een troep vreemde kinderen stond er, vijandig. Kees Velt het ergst, maar ook de anderen; was er één bij geweest, die voor hem opkwam?

Fientje? Maar Fientje was een meisje!

En al waren er, toen Fientje dat eenmaal geroepen had, ook nòg een paar bijgekomen — toèn kon het Paul al lang niet meer schelen.

Zijn vrienden, zijn vriendinnen — op wie hij zoo trotsch was! Nu Kees Velt — Kéés waar je anders niet naar kéék — nu die, uit een hinderlaag, je tot een vernederd eenzaam mikpunt maakte, nu hadden ze Kees boven hem verkozen!

En — bij de ellende van vader, bij de jammerlijke schaamte, dat nu iedereen dat gehoord had — verbijsterde Paul die verandering, zoodat hij niet wist, wát hem het ergst kwelde en ellendig maakte....

„Máár Paul! Schiet dan toch op! Kwart voor negen moet je er zijn. Toe — je melk!”

„Jà, moeder.”

Hij kon, met zijn vollen mond, de woorden er nauwelijks uitbrengen.

„Schei uit, Baby.” De vochtige vingertjes grepen zijn mouw. „Láát je 't?”

Het blonde, zoete gezichtje schrok. En Paul — nu ook moeder, verbaasd, opkeek, bedacht opeens, dat het Baby was, die hij zoo afsnauwde. En — het kinderpootje in zijn roode knuist — wilde hij een spelletje probeeren. „Kòm dan maar, zullen we handje-plak doen? Of de soldaatjes? Zeg het maar Babs?”

„Wil niet.” Baby, met pruillip, liet zich bidden. En het trof Paul: ze was veranderd, Baby ook, sinds vader er niet meer was. Hoe lang was het geleden, dat moeder, met een popperig vorkje, haar voerde? Nu duwde Baby, kribbig, een koppig ezeltje, met haar vingertjes haar hapjes brood naar binnen — en ze schopte er bij tegen den tafeland, zonder dat moeder er iets van scheen te merken.

Moeder — Paul keek naar haar en zag hoe ze al etend, langzaam de courant doorbladerde.